

herved taget Hensyn til, at det i de første Aar efter Patentets Meddelelse ofte vil komme til at staa usikkert for Patenthaveren, om Patentet kan blive af en saadan Betydning, at det kan bære nogen Afgift, hvortil kommer, at Patenthaveren som Regel netop i Begyndelsen af Patenttiden vil have særlige Udgifter ved Opfindelsens Udførelse. Efter Forslaget vil det samlede Afgiftsbeløb for et Patent, som holdes i Live i de fulde 15 Aar, andrage 680 Kr. Til Sammenligning skal anføres, at det tilsvarende Beløb udgør:

i Norge 625 Kr.

Sverig 775 —

Tyskland 5300 Mk. (c. 4770 Kr.)

Schweiz 1370 Frs. (c. 960 Kr.)

England 154 Str. (c. 2770 Kr.)

Narsafgiften skal erlægges inden Begyndelsen af vedkommende Patentaar. Af Hensyn til det betydelige Tab, en Patenthaver kan komme til at lide ved af Uletterrettelighed at undlade at betale Afgiften, har man foreslået, at han i 3 Maanedes efter Aarets Begyndelse skal have Afgang til at efterbetale Afgiften; men for at holde indskærpet i den almindelige Bevidsthed, at den normale Frist er udløben ved Aarets Begyndelse, saaledes at det er dette Tidspunkt, Patenthaveren skal have for Øje, er det foreslået, at Betaling i Løbet af 3 Maanedesfristen kun kan ske med Forhøjelse af $\frac{1}{6}$ af Afgiften. Til yderligere Betryggelse for Patenthaveren er det dernæst paalagt Patentkommissionen at paaminde den Patenthaver, der ikke har erlagt Afgiften inden Patentaarets Begyndelse, dog uden at der paahviler Patentkommissionen noget Ansvar, hvis denne Paamindeelse ved en Fejltagelse undlades.

Til § 6.

Naar Patentets Genstand er et Produkt eller et Produktionsmiddel (Redskab, Maskine), er der efter den nu almindelig antagne Opfattelse af Patentbeskyttelsen ingen Tvivl om, at denne ikke udtømmes ved den udelukkende Ret til Fremstilling af Genstanden, men at Patenthaveren ogsaa bør være beskyttet imod, at Genstanden indføres fra Udlandet og forhandles her, saavel som at det patenterede Produktionsmiddel anvendes af Andre. Denne Opfattelse er lagt til Grund for Affattelsen af nærværende Paragraf, dog at man har anset det rigtigt, i Eighed med, hvad der er Tilfældet i et Forslag til Forandring i den tyfste Patentlov, som i indeværende Aar er forelagt de tyfste Forbundsregeringer af Rigskaantsleren, ogsaa at forhøje Brugen af Genstanden, selv om denne ikke kan betegnes som et Produktionsmiddel. Dels vil nemlig Grænsen for

de Genstande, der have den sidst nævnte Karakter, ofte være meget vanskelig at drage, dels vil der ved Brugen af Genstande, der paa anden Maade end som Produktionsmidler kunne anvendes i Erhvervs Djemed saasom ved Handel eller lign., kunne gøres Indgrib i Patentretten, der ville være lige saa økonomisk følelige for Patenthaveren som ved Brugen af de egentlige Produktionsmidler. Ligesom Patentbeskyttelsen selv kun meddeles, for saa vidt Genstanden anses at kunne have Betydning i det økonomiske Samfund, saaledes er det kun den Fremstilling, Udførelse og Benyttelse, som falder indenfor Erhvervsomraadet, der bør forbeholdes Patenthaveren; hvad der falder her udenfor, er frit. Dette er i Forslaget udtrykt ved Tilføjjelserne: „i sin Bedrift“ og „i Erhvervs Djemed“.

Forsaaavidt Patentets Genstand er en Fremgangsmaade, maa Eneretten utvivlsomt omfatte Anvendelsen af denne Fremgangsmaade. Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet er overfor de Genstande, som i Udlandet ere frembragte efter den patenterede Fremgangsmaade og derefter indføres i det Land, for hvilket Patentet gælder, er derimod løst forskellig i de forskellige Lovgivninger. Den norfste Patentlov f. Eks. udstrækker ikke Eneretten paa Fremgangsmaaden til de ved denne Fremgangsmaade frembragte Varer. Den svenske Lov ligger derimod Varer, som selv ere patenterede, og Varer, som ere frembragte efter en patenteret Fremgangsmaade. Den tyfste Lov nævner ikke særlig dette Forhold, men Loven er saavel af Administrationen som af Domstolene bleven fortolket saaledes, at Virkningerne af et Patent paa en Fremgangsmaade ogsaa kommer de frembragte Genstande til Gode, og i det ovennævnte af Rigskaantsleren udarbejdede Lovforslag er denne Betydning søgt fastslaaet ved en udtrykkelig Bestemmelse. Som det vil ses, har man her fulgt den svenske og den tyfste Lovs Exempel, idet man har foreslået, at ingen maa indføre, benytte, ej heller falholde eller drive Handel med Genstande, som ere fremstillede efter en patenteret Fremgangsmaade. Det skønnes nemlig ikke rettere end, at uden saadan Udvidelse af Eneretten vilde man mulliggøre en aabenlys og for Patenthaveren højt skadelig Trafik, som kunde gøre Patentet aldeles betydningsløst. Ganske vist vil det for Patenthaveren i mange Tilfælde kunne være vanskeligt at hæbde denne sin Ret, navnlig naar det ikke er givet, at der ikke er andre Fremgangsmaader, ved hvilke den paagældende Genstand kan være fremstillet, thi han maa da overfor den, som han vil drage til Ansvar, føre